

Հովելի Գիրքը և Լատդիկեական Յոթներորդ-օրյա Ադվենտիստ Եկեղեցին - Քառասունվեցերորդ համար

Jeff Pippenger

2026-02-12

Թիվ քառասունվեց

Կեսարիա Փիլիպպեից մինչև Կեսարիա Մարիտիմա ընկած ժամանակահատվածը ներկայացնում է երրորդ ժամից մինչև իններորդ ժամը ձգվող շրջանը, որը բաժանվում է վեցերորդ ժամին: Կեսարիայից Կեսարիա եղած բաժանման կետը

Պայծառակերպության լեռն էր: Պայծառակերպության լեռը երկու այլ գծեր համահունչեցնում է երեք քայլերից բաղկացած ուղենիշին, որը Հոգեգալստյան կիրակնօրյա օրենքին նախորդում է հինգ օրով:

Լեռան վրա Հայր Աստված երկրորդ անգամ խոսեց: Առաջին անգամ՝ Նա խոսեց Քրիստոսի մկրտության ժամանակ, իսկ վերջին անգամ՝ հենց խաչից առաջ:

Այժմ իմ հոգին խռովված է. և ի՞նչ ասեմ. Հայր, փրկի՛ր ինձ այս ժամից. բայց հենց այս բանի համար եկա ես այս ժամին: Հայր, փառավորի՛ր քո անունը: Այն ժամանակ ձայն եկավ երկնքից, որ ասում էր. և՛ փառավորեցի այն, և՛ դարձյալ կփառավորեմ: Ուստի այնտեղ կանգնած ժողովուրդը, որ լսեց, ասում էր, թե որոտ եղավ. իսկ ուրիշներն ասում էին. Հրեշտակ խոսեց նրա հետ: Հովհաննես 12:27-29.

Աստված փառավորում է Իր անունը, երբ կնքում է հարյուր քառասունչորս հազարին և նրանց վրա գրում է Իր անունը:

«Հաղթողին ես սյուն պիտի դարձնեմ Իմ Աստծու տաճարում, և նա այլևս դուրս չի գա. և նրա վրա պիտի գրեմ Իմ Աստծու անունը, և Իմ Աստծու քաղաքի անունը, որ նոր Երուսաղեմն է, որ երկնքից իջնում է Իմ Աստծուց. և նրա վրա պիտի գրեմ Իմ նոր անունը»: Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին: Հայտնություն 3:12, 13.

Պայծառակերպության լեռան վրա միայն Պետրոսը, Հակոբոսը և Հովհաննեսն էին ներկա որպես աշակերտներ, ինչպես որ նրանք էին նաև Հայրոսի աղջկա հարության ժամանակ և դարձյալ՝ Գեթսեմանիում: Գեթսեմանիումը, ինչպես Հայրը խոսեց Հովհաննես տասներկուերորդ գլխում, եկավ հենց խաչից առաջ: Գեթսեմանի նշանակում է «ձեթի հնձան»՝ մատնանշելով կույսերի ձեթի փորձությունը: Գեթսեմանին այն «ձգնաժամն» է, որ հոգին բերում է «դեմ առ դեմ մահվան» առաջ, և իմաստուն կույսերը անցնում են փորձությունը, որովհետև երկրորդ տաճարի փորձության մեջ նրանք դեմ առ դեմ կանգնեցին կյանքի հետ, ինչպես Հիսուսը «դեմ առ դեմ» ուսուցանեց երեսուն օր:

Առաջին անգամ, երբ Հայրը խոսեց, Քրիստոսի մկրտության ժամանակ էր, իսկ առաջին անգամ, երբ Նա առանձին վերցրեց միայն Պետրոսին, Հակոբոսին և Հովհաննեսին, այն էր, երբ հարություն առավ Հայրոսի տասներկուամյա դուստրը: Տասներկուամյա կույսի հարությունը համընկնում է Քրիստոսի մկրտության հետ, որը խորհրդանշում է հարության գործությունը: Հայրոսի դստեր հարությունը համընկնում է Քրիստոսի մկրտության և Կեսարիա Փիլիպպեի հետ: Գեթսեմանին և Խաչից անմիջապես առաջ, երբ Հայրը խոսեց, Քրիստոսի խոովությունը համընկնում է Կեսարիա Մարիտիմայի հետ:

Տող առ տող Պետրոսը ներկայացնում է Կեսարիա Փիլիպպեում կնքվող հարյուր քառասունչորս հազարը, երբ Սիմոն Բար-Յոնայի անունը փոխվում է Պետրոսի: Երբ Պետրոսը կնքվում է Պանիումում, որն է Կեսարիա Փիլիպպեն, նա գնում է Լեռան վեցերորդ ժամը, որտեղ բարձրացվում է որպես դրոշ, մինչ շարունակում է առաջ ընթանալ՝ պատասխանելու Կոռնելիոսի կանչին Կեսարիա Մարիտիմայում: Կեսարիա Փիլիպպեում Պետրոսը թողնում է Exeter camp meeting-ը՝ Աստծո կնիքով և Հռոմյուն կեսգիշերի պատգամը հռչակելու համար: Իսլամի պատգամը, ինչպես ներկայացված է փողերի տոնով, տանում է Պետրոսին դեպի Կեսարիան՝ ծովի մոտ: Իսլամի պատգամը բարձրացնում է Պետրոսին աշխարհի տեսադաշտին, որովհետև Պետրոսը նախապես մարգարեաբար կանխագուշակել էր Իսլամի գալուստը՝ փողերի տոնից առաջ:

Ահա, ես ձեզ մոտ պիտի ուղարկեմ Եդիա մարգարեին՝ Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալուստից առաջ. Եվ նա հայրերի սիրտը պիտի դարձնի դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը, որպեսզի ես չգամ ու երկիրը նզովքով չհարվածեմ: Մաղաքիա 4:5, 6.

Տող առ տող Եդիայի լուրը այն լուրն է, որի հիմքում հայրերին իրենց զավակների հետ ներդաշնակեցնելն է: Եդիան հայր Միլլերն էր, որը պատկերում է իր զավակներին: Հարյուր քառասունչորս հազարը Ուիլյամ Միլլերի զավակներն են, և Միլլերի սիրտը դեպի իր զավակները դարձնելը նշանակում է Միլլերական պատմությունը ներդաշնակեցնել Եդիայի պատմության հետ, ինչպես նաև Հովհաննես Մկրտչին՝ այն պատգամաբերի հետ, որը կապված է հարյուր քառասունչորս հազարի հետ: Այս չորս գծերի ներդաշնակեցման տարրերից մեկն այն է, որ Եդիայի, Հովհաննեսի և Միլլերի փորձության յուրաքանչյուր պատմության մեջ ներկա ճշմարտության միակ լուրը՝ այն լուրն էր, որը գալիս էր պատգամաբերի միջոցով:

Եվ Եդիան՝ թեաքացին, Գաղաադի բնակիչներից, ասաց Աքաաբին. «Կենդանի է Իսրայելի Տէր Աստուածը, որի առջեւ ես կանգնած եմ, այս տարիներին ո՛չ ցող պիտի լինի, ո՛չ անձրեւ, բացի իմ խօսքի համաձայն»: Գ Թագավորաց 17:1.

Քույր Ուայթը հստակորեն ասում է, որ նրանք, ովքեր չընդունեցին Հովհաննեսի պատգամը, որին Հիսուսը նույնացրեց Եդիայի հետ, չէին կարող օգուտ քաղել Հիսուսի ուսմունքներից, և նաև՝ որ նրանք, ովքեր մերժեցին Միլլերի պատգամը, ինչպես այն ներկայացված է առաջին հրեշտակի պատգամով, չէին կարող օգուտ քաղել երկրորդ հրեշտակի պատգամից: Եդիայի այն հայտարարությանը, թե անձրևը պիտի գար միայն իր հրամանով, ուղեկցում էր վերջնական փորձությունը, որը ներառում էր հրամանը՝

ընտրություն կատարել Եղիայի պատգամի կամ Բահադի պատգամի միջև: «Մինչև ե՞րբ» մարգարեական խորհրդանիշը Եղիայի Կարմեղոս լեռը համադրում է կիրակնօրյա օրենքի հետ:

Եվ Աքաաբը մարդ ուղարկեց Իսրայելի բոլոր որդիներին մոտ և մարգարեներին միասին ժողովեց Կարմեղոս լեռան վրա: Եվ Եղիան մոտեցավ ամբողջ ժողովրդին ու ասաց. «Մինչև ե՞րբ պիտի կաղաք երկու կարծիքի միջև. եթե Տերն է Աստված, հետևե՛ք նրան, իսկ եթե Բահադը, ապա հետևե՛ք նրան»: Եվ ժողովուրդը նրան ոչ մի խոսք չպատասխանեց: Այն ժամանակ Եղիան ասաց ժողովրդին. «Ես, միայն ես եմ մնացել Տիրոջ մարգարե, իսկ Բահադի մարգարեները չորս հարյուր հիսուն մարդ են: Ուրեմն թող մեզ երկու գուարակ տան. և նրանք թող ընտրեն իրենց համար մեկ գուարակ, կտրտեն այն և դնեն փայտի վրա, բայց կրակ չդնեն տակով. իսկ ես կմորթեմ մյուս գուարակը, կդնեմ փայտի վրա և կրակ չեմ դնի տակով: Եվ դուք կանչեցե՛ք ձեր աստվածների անունը, իսկ ես կկանչեմ Տիրոջ անունը. և այն Աստվածը, որ կրակով պատասխան տա, նա՛ է Աստված»: Եվ ամբողջ ժողովուրդը պատասխանեց ու ասաց. «Լավ է ասված»: Գ Թագաւորաց 18:20–24:

Կարմելի փորձությունը երկու պատգամների միջև ընտրություն էր: Դա ճշմարիտ և սուտ մարգարեության միջև փորձություն էր, ինչպես նաև պատգամաբեր Եղիայի և Հեզաբելի սեղանի շուրջ նստող մարգարեների միջև: Խոսքը վերաբերում էր պատգամաբերին և պատգամին: 1844 թվականին Կարմելը կրկնվեց, երբ Տերը կազմակերպեց մի փորձություն, որը դրսևորեց Միլլերին որպես ճշմարիտ մարգարե, իսկ Միլլերի պատգամը՝ որպես ցող և անձրև: Ճշմարիտ մարգարեի և ճշմարիտ պատգամի տարբերությունը, սուտ մարգարեի և սուտ պատգամի հակադրությամբ, Էքսեթերի ճամբարային ժողովում ներկայացվեց Էքսեթերի վրանի և Ուոթերթաունի խմբի վրանի միջոցով: Երկու խորաններ՝ ճշմարիտը սուտի հակադրությամբ ներկայացնող: Կարմելի ժամանակ արված տարբերակումը և 1844 թվականի պատմությունը նույնացվում են Կեսարիա Փիլիպպեում, երբ Պետրոսը կնքվում է և բարձրացվում Լեռը՝ որպես դրոշ: Նա բարձրացվեց, որովհետև հայտարարել էր, որ իր պատգամը վերջին անձրևի միակ ճշմարիտ պատգամն էր: Նա բարձրացվեց, երբ իր կանխասացությունը կատարվեց:

Շեփորների տոնը Հոգեգալստյան շրջանի երրորդ և փորձաքարն է, և փորձաքարից առաջ Պետրոսը նշում է, որ իսլամը պետք է արձակվի՝ նշելու Կեսգիշերյան Աղադակի հռչակման սկզբի սկզբը: Մարգարեության իրականացումն էր, որ տարբերությունը հաստատեց միլլերականների և բողոքականների միջև, որոնք ներկայացնում են նախկին ուխտի ժողովրդին, որին շրջանցում են: Եղիան անձամբ սպանեց սուտ մարգարեներին, երբ ճշմարիտի և սուտի միջև տարբերությունը երևաց: Այդ տարբերությունը հաստատվում է Շեփորների տոնին, երբ իսլամի վերաբերյալ կանխասացությունն իրականացվում է:

Միլլերական պատմության Կեսգիշերյան աղադակը մի կանխասացություն էր, որը շտկվեց և այնուհետև կատարվեց: Այն կատարվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, մինչդեռ Միլլերի Կեսգիշերյան աղադակի սկզբնական ըմբռնումը 1843 թվականն էր:

Սամուել Մնոուն ներկայացնում է լուրի շտկումը, և նրա լուրը հայտնի դարձավ որպես Կեսգիշերյան աղաղակի «Ճշմարիտ» լուր:

1844 թվականը Միլլերի պատգամի և բողոքականների պատգամի միջև եղած տարբերության պատկերավոր դրսևորումն էր: Փորձության ընթացքի մեջ բողոքականները սպանվեցին Միլլերի կողմից, և ապա նրանք դարձան ուխտադրուժ բողոքականություն՝ Հռոմի դուստրերը, Հեզաբելի քահանաները: Տարբերությունը դրսևորվեց մարգարեական պատգամի կա՛մ ընդունմամբ, կա՛մ մերժմամբ: Հովհաննեսի և Միլլերի պարագայում մարգարեական պատգամը մերկացրեց նախկին ուխտի ժողովրդի կեղծ պատգամը, որոնք շրջանցվում էին: Եղիայի պատգամը հայտարարում էր, որ անձրև չի լինելու, եթե ոչ իր խոսքով, և երեքուկես տարի անց այդ պնդման փորձությունը պիտի ակնհայտ դառնար:

Եվ եղավ, երբ Աքաաբը տեսավ Եղիային, Աքաաբն ասաց նրան. «Դո՞ւ ես Իսրայելը խռովեցնողը»: Եվ նա պատասխանեց. «Ես չեմ խռովեցրել Իսրայելին, այլ դու և քո հոր տունը, որովհետև դուք թողել եք Տիրոջ պատվիրանները, և դու գնացել ես Բահաղների հետևից: Արդ, ուղարկիր և հավաքիր ինձ մոտ ամբողջ Իսրայելին Կարմեղոս լեռան վրա, նաև Բահաղի չորս հարյուր հիսուն մարգարեներին և պուրակների չորս հարյուր մարգարեներին, որոնք ուտում են Հեզաբելի սեղանից»:

Գ Թագավորաց 18:17–19.

Սուտի և ճշմարտության միջև եղած տարբերակումը՝ լինի դա պատգամաբերը թե՛ պատգամը, երևան եկավ փորձության մի ընթացքի մեջ, որը ներառում էր մեղադրանքներ թե՛ պատգամի, թե՛ պատգամաբերի դեմ: Իսրայելին խռովեցնող լինելու մեջ մեղադրվեց Եղիան, որովհետև նրա պատգամը դադարեցրել էր անձրևը: Եթե Իսրայելում շարունակեի անձրևել, Եղիայի վերաբերյալ ոչ մի հարց չէր բարձրացվի: Հարցը հիմնված էր Եղիայի կանխասացության և դրա կատարման վրա՝ երեքուկես տարվա ընթացքում:

Երբ Պետրոսը գտնվում է Կեսարիա Փիլիպպեայի քննաքարային փորձության պահին, որը փողերի տոնն է, և նաև այն վայրը, ուր էշը արձակվում է, նշանավորվում է Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի սկզբը: Պետրոսը, Եղիայի նման, հենց նոր ականատես է եղել իր կանխատեսման հաստատմանը, և ճշմարիտի ու կեղծի միջև տարբերությունը ցուցադրվել է բոլորի աչքի առաջ: Կանխատեսման հաստատումը ներկայացված է փողերի տոնով, որն էլ քննաքարային փորձությունն է: Կանխատեսումը նախապատկերված էր թե՛ 1840-ով և թե՛ 1844-ով, որտեղ մի կանխատեսում ուղղվում է և այնուհետև կատարվում: Ջոսիա Լիչի ուղղված կանխատեսումը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին գորություն տվեց առաջին հրեշտակին, իսկ Միլլերի 1843 թվականի կանխատեսումը ուղղվեց Մնոունի կողմից:

«1840 թվականին մարգարեության ևս մի նշանավոր իրականացում համընդհանուր հետաքրքրություն հարուցեց: Դրանից երկու տարի առաջ երկրորդ գալուստը քարոզող առաջատար ծառայողներից մեկը՝ Ջոսայա Լիչը, հրապարակեց Հայտնություն 9-ի մեկնաբանությունը՝ կանխագուշակելով Օսմանյան կայսրության անկումը: Նրա հաշվարկների համաձայն՝ այս իշխանությունը պետք է տապալվեր...

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ կարելի է սպասել, որ Կոստանդնուպոլսում օսմանյան իշխանությունը կկոտրվի: Եվ ես հավատում եմ, որ այդպես էլ կլինի»:

«Ճիշտ այն ժամանակին, որ նշանակված էր, Թուրքիան, իր դեսպանների միջոցով, ընդունեց Եվրոպայի դաշնակից տերությունների պաշտպանությունը և այդպիսով իրեն դրեց քրիստոնյա ազգերի վերահսկողության տակ: Դեպքը ճշգրտությամբ կատարեց մարգարեությունը: Երբ այդ հայտնի դարձավ, բազմությունները համոզվեցին Միլլերի և նրա գործակիցների կողմից ընդունված մարգարեական մեկնության սկզբունքների ճշտության մեջ, և գալստյան շարժմանը տրվեց մի հրաշալի խթան: Գիտուն և բարձր դիրք ունեցող մարդիկ միացան Միլլերին՝ թե՛ իր հայացքները քարոզելու, թե՛ հրատարակելու գործում, և 1840-ից մինչև 1844 թվականը գործը արագորեն ընդարձակվեց»: Մեծ պայքարը, 334, 335:

Լիչի մարգարեությունը վերաբերում էր Իսլամին, իսկ Սնոուի մարգարեությունը՝ փակ դռանը: Երբ Լիչի մարգարեությունը կատարվեց, այն մեթոդաբանությունը, որով հաստատվել էր պատգամը, ընդունվեց, և նրանք, ովքեր ընդունեցին պատգամը, «միավորվեցին» պատգամաբերի հետ: Թե՛ պատգամը, թե՛ պատգամաբերը ճանաչվեցին մարգարեության կատարման մեջ: Լիչի մարգարեությունը վերաբերում էր Իսլամին, իսկ Սնոուի մարգարեությունը՝ փակ դռանը:

«Ես տեսա Աստծո ժողովրդին՝ ուրախ սպասումով, իրենց Տիրոջը նայելով: Բայց Աստված մտադիր էր նրանց փորձել: Նրա ձեռքը ծածկել էր մի սխալ մարգարեական ժամանակաշրջանների հաշվարկի մեջ: Նրանք, ովքեր սպասում էին իրենց Տիրոջը, չէին հայտնաբերել այդ սխալը, և ժամանակի դեմ հանդես եկող ամենագիտուն մարդիկ ևս չկարողացան այն նկատել: Աստծո մտադրությունն էր, որ Իր ժողովուրդը հանդիպեր մի հիասթափության: Ժամանակն անցավ, և նրանք, ովքեր իրենց Փրկչին ուրախ սպասումով էին սպասում, տխուր և վիհատված եղան, մինչդեռ նրանք, ովքեր չէին սիրել Հիսուսի հայտնվելը, այլ վախից էին ընդունել պատգամը, գոհ էին, որ Նա չեկավ սպասված ժամանակին: Նրանց դավանանքը չէր ազդել սրտի վրա և չէր մաքրել կյանքը: Ժամանակի անցնելը լավ հաշվված էր՝ այդպիսի սրտերը բացահայտելու համար: Նրանք էին առաջինները, որ շրջվեցին և ծաղրեցին այն տրտում, հիասթափվածներին, որոնք իսկապես սիրում էին իրենց Փրկչի հայտնվելը: Ես տեսա Աստծո իմաստությունը՝ Իր ժողովրդին փորձելու և նրանց տալու մի քննող փորձություն՝ բացահայտելու համար նրանց, ովքեր նեղության ժամին պիտի նահանջեին ու ետ դառնային»:

«Հիսուսն ու ամբողջ երկնային զորքը կարեկցանքով և սիրով էին նայում նրանց, ովքեր քաղցր ակնկալությամբ տենչացել էին տեսնել Նրան, Ովին իրենց հոգիներն էին սիրում: Հրեշտակները սավառնում էին նրանց շուրջը, որպեսզի զորացնեն նրանց իրենց փորձության ժամին: Նրանք, ովքեր անտեսել էին երկնային լուրը ընդունելը, թողնվել էին խավարի մեջ, և Աստծո բարկությունը բորբոքվել էր նրանց դեմ, որովհետև չէին կամենում ընդունել այն լույսը, որ Նա երկնքից ուղարկել էր նրանց: Այն հավատարիմ, հիասթափված անձինք, որոնք չէին կարողանում հասկանալ, թե ինչու իրենց Տերը չեկավ, խավարի մեջ չթողնվեցին: Նրանք դարձյալ առաջնորդվեցին դեպի իրենց Աստվածաշունչները՝ մարգարեական

Ժամանակաշրջանները քննելու համար: Տիրոջ ձեռքը հանվեց թվերից, և սխալը բացատրվեց: Նրանք տեսան, որ մարգարեական ժամանակաշրջանները հասնում էին մինչև 1844 թվականը, և որ նույն ապացույցը, որ նրանք ներկայացրել էին ցույց տալու համար, թե մարգարեական ժամանակաշրջանները փակվում էին 1843 թվականին, ապացուցում էր, որ դրանք պիտի ավարտվեին 1844 թվականին: Աստծո Խոսքից լույս շողաց նրանց դրության վրա, և նրանք հայտնաբերեցին մի հապաղման ժամանակ՝ «Թեպետ այն [տեսիլքը] ուշանայ, սպասե՛ք նրան»:

Քրիստոսի անմիջական գալստյանը տաժած իրենց սիրո մեջ նրանք անուշադրության էին մատնել տեսիլքի ուշացումը, որը պետք է հայտնի դարձներ ճշմարիտ սպասողներին: Դարձյալ նրանք ժամանակի մի կէտ ունեին: Բայց ես տեսա, որ նրանցից շատերը չէին կարողանում բարձրանալ իրենց ծանր հիասթափությունից վեր, որպեսզի ունենային այն աստիճանի նախանձախնդրությունն ու եռանդը, որով բնորոշվել էր իրենց հավատքը 1843 թվականին»:

«Սատանան և նրա հրեշտակները հաղթանակ տարան նրանց վրա, և նրանք, ովքեր չէին ընդունում լուրը, իրենք իրենց շնորհավորում էին՝ իրենց, ինչպես իրենք էին անվանում, այդ մոլորությունը չընդունելու հեռատես դատողության և իմաստության համար: Նրանք չէին գիտակցում, որ մերժում էին Աստծո խորհուրդը իրենց իսկ դեմ և համագործակցում էին Սատանայի ու նրա հրեշտակների հետ՝ շփոթեցնելու Աստծո ժողովրդին, որը ապրում էր երկնքից ուղարկված լուրը»:

«Այս պատգամին հավատացողները եկեղեցիներում հալածվում էին: Միառժամանակ նրանք, ովքեր չէին ընդունում այդ պատգամը, վախից զսպվում էին իրենց սրտերի զգացումները գործադրելուց. բայց ժամանակի անցնելը բացահայտեց նրանց իսկական զգացումները: Նրանք ցանկանում էին լռեցնել այն վկայությունը, որ սպասողները հարկադրված էին զգում կրել, այն է՝ որ մարգարեական ժամանակաշրջանները տարածվում էին մինչև 1844 թվականը: Հավատացյալները հստակությամբ բացատրեցին իրենց սխալը և ներկայացրին այն պատճառները, թե ինչու էին իրենց Տիրոջը սպասում 1844 թվականին: Նրանց հակառակորդները չէին կարող որևէ փաստարկ բերել ընդդեմ ներկայացված հզոր պատճառների: Սակայն եկեղեցիների բարկությունը բորբոքվեց. նրանք վճռել էին չլսել ապացույցները և վկայությունը դուրս պահել եկեղեցիներից, որպեսզի մյուսները չկարողանան այն լսել: Նրանք, ովքեր չէին համարձակվում ուրիշներից պահել այն լույսը, որ Աստված տվել էր իրենց, դուրս հանվեցին եկեղեցիներից. բայց Հիսուս նրանց հետ էր, և նրանք ցնծում էին Նրա երեսի լույսի մեջ: Նրանք պատրաստված էին ընդունելու երկրորդ հրեշտակի պատգամը»:

Վաղ Գրվածքներ, 235–237:

Պետրոսը ներկայացնում է այն հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք, Լիտչի նման, իսլամի և մի թագավորության վախճանի վերաբերյալ ներկայացնում են շտկված կանխատեսում, և Մնոուի նման Պետրոսը ևս ներկայացնում է փակ դռան վերաբերյալ շտկված կանխատեսում: Լիտչի պատգամը՝ իսլամի երկրորդ վայի մասին, արտաքին կանխատեսում էր, իսկ Մնոուի փակ դուռը՝ ներքին կանխատեսում: Մնոուի համար գործը սկսվեց, երբ Տերը Իր ձեռքը վերցրեց թվերից, և այն ժամանակ երևաց, որ նույն

վկայությունը, որը նախկինում կարծվել էր, թե ապացուցում է 1843 թվականը, իրականում ապացուցում էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Լիտչի համար դա մի հաշվարկ էր, որը, երբ կատարվեց, Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակին իջեցրեց, որպեսզի կանգնի երկրի և ծովի վրա:

Այն փաստը, որ Լիչը իր կանխատեսումը վերահաշվարկեց դրա կատարվելուց տասը օր առաջ, նախորդ կանխատեսումը շտկելու գործը նույնականացնում է որպես փորձություն: Արդյո՞ք 1840-ին սկիզբն ու 1844-ին ավարտը իրականում մարգարեական խորհրդանշան են մի կանխատեսման, որը վերահաշվարկվում է՝ դառնալու ճշմարիտ Կեսգիշերյան Աղաղակը: Արդյո՞ք միլլերական պատմության ալֆան և օմեգան, որ եզրափակվեց Կեսգիշերյան Աղաղակի հռչակումով, իրականում նախատիպական են հարյուր քառասունչորս հազարների ճշմարիտ Կեսգիշերյան Աղաղակի մարգարեական բնութագրերի:

Ուղղված կանխատեսության հռչակման երկու ժամանակահատվածներում էլ վիճաբանությունը դրսևորվեց Միլլերիտական լուրի դեմ, որովհետև այդ լուրը խռովեցնում էր ժողովրդին: Երբ Պետրոսը կանգնում է Կեսարիա Փիլիպպեում, վիճաբանություն է ծագում այն լուրի շուրջ, որը սկսվել էր Կեսարիա Փիլիպպեից առաջ, որովհետև հենց կատարումն է հաստատում, որ միայն Պետրոսի խոսքով էր, որ անձրևի լուրը պիտի իջներ: Կեսարիա Փիլիպպեն՝ Վարդապետության տոնն է, համընկնում է այն իրադարձությանը, երբ Քրիստոսը երկու աշակերտ է ուղարկում, որոնք ներկայացնում են երկրորդ հրեշտակին, որպեսզի արձակեն իսլամի էշը: Իսլամի էշի արձակումը ազդարարում է էքզեթերի ճամբարային ժողովում Կեսգիշերային Աղաղակի լուրի սկզբը, որովհետև ձիով ժամանելով մեկ օր ուշ՝ օգոստոսի 13-ին, Սամուել Մնոուն, որը հապաղել էր՝ բացման օրը չհասնելով, նշանավորում է հապաղման ժամանակի ավարտը և այն լուրի սկիզբը, որը ժողովի՝ 17-ին ավարտվելուն պես պիտի տարածվեր մակընթացային ալիքի պես:

Միլլերական պատմության շուրջ եղած վիճաբանությունը, Աքաաթ թագավորի մեղադրանքները և Քրիստոսի՝ Երուսաղեմ մուտք գործելու ժամանակ բառախաղերով հակառակվող հրեաների դիմադրությունը—allը վկայում են մի վիճաբանության մասին, որ իր եզրակացությանն է հասնում փողերի տոնին, երբ ավանակը արձակվում է: Ավանակի արձակումը մարգարեության հաստատումն է, որը նշում է փակ դուռ Ադվենտիզմի վրա սկզբում՝ Կեսարիա Փիլիպպեում, և փակ դուռ ժամանակաշրջանի վերջում՝ Կեսարիա Մարիտիմայում: Ավանակը երրորդ վայի իսլամի խորհրդանիշն է, որը հարվածում է Միացյալ Նահանգներին, ներառյալ Թենեսի նահանգի Նեշվիլ քաղաքը: 2020 թվականի հուլիսի 18-ի ձախողված կանխատեսումն այժմ աստիճանաբար շտկվում է, մինչ Տերը հեռացնում է Իր ձեռքը և բացում է Հիսուս Քրիստոսի հայտնությունը: Այդ ապակնքումը սկսվեց անապատում՝ 2023 թվականի հուլիսին:

Դանիել Տասնմեկի տեսիլքը

Փողերի տոնը ներկայացնում է յոթերորդ փողը, որը երրորդ վայն է, որը Իսլամն է: Փողը պատերազմի արտաքին նախագգուշացման պատգամ է, սակայն այն կարող է նաև հասկացվել որպես սուրբ ժողովի ներքին կոչ: Որպես լակմուսի փորձություն, որը սկսվում է այն ժամանակ, երբ երկրորդ տաճարի փորձության երեսուն օրերը ավարտվում են, այն միաժամանակ և՛ արտաքին, և՛ ներքին պատգամ է: Առաջին հիմնարար փորձությունը հասավ 2024 թվականի գարնանը՝ նեռի արտաքին տեսիլքով, ինչպես ներկայացված է Դանիել 11:14-ում:

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. քո ժողովրդի ավագաններն էլ պիտի վեր բարձրանան, որպեսզի հաստատեն տեսիլքը. բայց նրանք պիտի ընկնեն: Դանիել 11:14:

Նախորդ համարը ներկայացրեց Պանիումը, և Պանիումի վկայությունը շարունակվում է մինչև տասնհինգերորդ համարը:

Որովհետև հյուսիսի թագավորը պիտի վերադառնա և պիտի դուրս բերի նախորդից ավելի մեծ բազմություն, և որոշ տարիներ անց անպայման պիտի գա մեծ զորքով և մեծ հարստությամբ: Դանիել 11:13:

Տասներորդից մինչև տասնհինգերորդ համարներում հյուսիսի թագավորը պապականության պատվիրակ իշխանությունն է, որը տասներորդ համարում ներկայացված էր Ռոնալդ Ռեյգանի կողմից, երբ երկաթե վարագույրի պատը վերացվեց, ինչպես որ նախապատկերվեց 1989 թվականի նոյեմբերի 9-ին Բեռլինի պատի անկմամբ: Տասնվեցերորդ համարը նշանավորում է եկեղեցու և պետության բաժանման պատի վերացումը՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները ներկայացնում են ուկրաինական պատերազմը, որ սկսվեց 2014 թվականին, իսկ տասներեքերորդ համարը մատնանշում է 2024 թվականի ընտրությունը, երբ Թրամփը՝ Ռեյգանից ի վեր ութերորդ նախագահը, որը նաև յոթ նախորդ նախագահներից եղող ութերորդ նախագահն է, «վերադառնում է» առավել մեծ զորությամբ, որովհետև երբ նա վերադառնա, «նախկինից ավելի մեծ բազմություն պիտի դուրս բերի, և անպատճառ պիտի գա որոշ տարիներից հետո»: «Որոշ տարիները» Ջո Բայդենի չորս տարիներն են:

2024-ից հետո, տասներեքերորդ համարի համաձայն, Հռոմը կմիջամտի Պանիումի մարգարեական պատմությանը: 2025 թվականի մայիսի 8-ին ընտրվեց առաջին պապը հոգևոր Փառավոր Երկրից, և նա ընտրեց Լևոն անունը, որն իր հետ կրում է շատ նշանակալից մարգարեական առանձնահատկություններ: Ապա տասնհինգերորդ համարում մարտը սկսվում է:

Ուստի հյուսիսի արքան պիտի գա, պատնեշ դնի և առնի ամենամարացված քաղաքները. և հարավի բազուկները չեն դիմանա, ոչ էլ նրա ընտիր ժողովուրդը, և դիմադրելու զորություն չի լինի: Դանիել 11:15:

Պանիումի ճակատամարտը սկսվում է տասնհինգերորդ խոսքում, և երկրային գազանը, որ ներկայացված է Դոնալդ Թրամփով, կհաղթի հարավի թագավորությանը: Տասնմեկերորդ խոսքում հարավի թագավորը պատերազմ սկսեց Ուկրաինայի դեմ՝

պապականության փոխանորդ իշխանության դեմ, որը ֆինանսավորվում և աջակցվում էր տասներորդ խոսքի պապականության փոխանորդ իշխանության՝ Սիացյալ Նահանգների կողմից: Հարավի թագավորը հաղթական կլինե՞ր Ռաֆիայի ճակատամարտում, սակայն հաղթանակի հետևանքների մեջ այն առաջադիմական քայքայումը, որ մշտապես կապված է վիշապային հարավի թագավորության կործանման հետ, հարավի թագավորին թողնում է ծայրահեղ խոցելի վիճակում, մինչ հյուսիսի թագավորը վերադառնում է՝ առավել հզոր, քան երբևէ, և պատրաստվում է Պանիումի ճակատամարտին: Ռուսաստանը և Պուտինը հարավի թագավորն են, երբ Սիացյալ Նահանգները 2014 թվականին նախաձեռնեց ուկրաինական պատերազմը: 2022 թվականին ներխուժումը սկսվեց, և արյունը սկսեց հոսել: 2024 թվականին հյուսիսի թագավորը վերադարձավ:

Պետրոսը Կեսարիա Փիլիպպեում է, ինչը Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամի հռչակման սկիզբն է: Պետրոսը, Եղիայի և Միլլերականների նման, ինչպես ներկայացված են Լիչի և Սնոուի միջոցով, նախկինում առաջ է քաշել փակ դռան և իսլամի վերաբերյալ մի կանխագուշակություն: Դրա իրականացումը բացահայտում է իսկական և կեղծ վերջին անձրևի պատգամների, ինչպես նաև իսկական և կեղծ պատգամաբերների միջև եղած տարբերությունը: Պետրոսի պատգամը Նեշվիլի և իսլամի սրբագրված պատգամն է, և երբ նա կանգնած է Կեսարիա Փիլիպպեում, նա կանգնած է Պանիումում՝ այն պատերազմում, որ տանում է դեպի տասնվեցերորդ համարի Կիրակնօրյա օրենքը: Պետրոսի կանխագուշակության իրականացումը նշանավորում է Կեսգիշերյան Աղաղակի հռչակման սկիզբը, երբ իսլամը արձակվում է, ինչը նաև, տող առ տող, տեղի է ունենում, երբ վրա է հասնում Պանիումի պատերազմը:

Դանիելի տասներորդ տեսիլքը

Շեփորների տոնը ներկայացնում է յոթերորդ շեփորը, որը երրորդ վայն է, որը Իսլամն է: Շեփորը նախագուշացնող պատգամ է, և նաև՝ սուրբ ժողովի կանչ: Այն նաև լակմուսի փորձությունն է, որ սկսվում է այն ժամանակ, երբ երկրորդ տաճարի փորձության երեսուն օրերը ավարտվում են: Նեոի առաջին հիմնարար արտաքին փորձության տեսիլքը եկավ 2024 թվականի գարնանը, իսկ Քրիստոսի երկրորդ ներքին փորձության տեսիլքը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 10-ում, եկավ 2026 թվականին:

Այն ժամանակ ես բարձրացրի իմ աչքերը և նայեցի, և ահա՝ մի մարդ՝ կտավով զգեստավորված, որի մեջքը գոտեպնդված էր Օփազի գտված ոսկով: Նրա մարմինը ևս ոսկեքարի պես էր, և նրա երեսը՝ կայծակի երևույթի պես, և նրա աչքերը՝ հրեղեն ճրագների պես, և նրա բազուկներն ու նրա ոտքերը՝ ողորկված պղնձի գույնի պես, և նրա խոսքերի ձայնը՝ բազմության ձայնի պես:

Եվ ես՝ Դանիելս միայն, տեսիլքը տեսա, որովհետև ինձ հետ եղող մարդիկ տեսիլքը չտեսան. սակայն մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ փախան՝ թաքնվելու:

Ուստի ես մենակ մնացի և տեսա այս մեծ տեսիլքը, և ինձ մեջ այլևս զորություն չմնաց, որովհետև իմ վայելչությունը ինձ մեջ ապականության վերածվեց, և ես ոչ մի զորություն չպահեցի:

Բայց ես լսում էի նրա խոսքերի ձայնը, և երբ լսեցի նրա խոսքերի ձայնը, խոր քնի մեջ ընկա իմ երեսի վրա՝ երեսս դեպի գետին:

Եվ ահա մի ձեռք դիպավ ինձ և ինձ կանգնեցրեց ծնկներիս վրա ու իմ ձեռքերի ամբի վրա: Եվ նա ասաց ինձ. «Ո՛վ Դանիել, խիստ սիրելի մարդ, հասկացիր այն խոսքերը, որ ես քեզ ասում եմ, և կանգնիր ուղիղ, որովհետև այժմ ես քեզ մոտ եմ ուղարկված»: Եվ երբ նա այս խոսքն ասաց ինձ, ես կանգնեցի դողալով: Ապա նա ասաց ինձ. «Մի՛ վախեցիր, Դանիել, որովհետև այն առաջին օրից, երբ սիրտդ դրեցիր հասկանալու և քեզ խոնարհեցնելու քո Աստծու առաջ, քո խոսքերը լսվեցին, և ես եկել եմ քո խոսքերի համար: Բայց Պարսկաստանի թագավորության իշխանը դիմադրեց ինձ քսանմեկ օր, և ահա Միքայելը՝ գլխավոր իշխաններից մեկը, եկավ ինձ օգնելու, և ես այնտեղ մնացի Պարսկաստանի թագավորների մոտ: Իսկ այժմ եկել եմ, որպեսզի քեզ հասկացնեմ, թե ինչ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում, որովհետև տեսիլքը դեռ շատ օրերի համար է»: Եվ երբ նա այդպիսի խոսքեր ասաց ինձ, ես երեսս դարձրի դեպի գետին և համրացա:

Եվ ահա, մարդու որդիների նմանության պես մեկը դիպավ իմ շրթունքներին. ապա ես բացեցի իմ բերանը և խոսեցի ու ասացի իմ առջև կանգնածին. Ո՛վ իմ տեր, այս տեսիլքով իմ ցավերը եկել են ինձ վրա, և ես ոչ մի գործություն չեմ պահել իմ մեջ: Որովհետև ինչպե՞ս կարող է այս իմ տիրոջ ծառան խոսել այս իմ տիրոջ հետ. քանզի իմ մեջ իսկույն գործություն չմնաց, և շունչ ես ինձանում չմնաց:

Այնուհետև դարձյալ եկավ ու դիպավ ինձ մեկ ուրիշը, որ մարդու կերպարանք ուներ, և զորացրեց ինձ: Եվ ասաց. «Ո՛վ շատ սիրված մարդ, մի՛ վախեցիր. խաղաղություն քեզ. զորացի՛ր, այո՛, զորացի՛ր»: Եվ երբ նա խոսեց ինձ հետ, ես զորացա և ասացի. «Թող իմ տերը խոսի, որովհետև դու զորացրիր ինձ»: Դանիել 10:5–19:

Դանիելը քսաներկուերորդ օրը տեսնում է երկնային Քահանայապետի տեսիլքը վերջին օրերում: Հռոմի՝ տեսիլքը հաստատելու տեսիլքը 2024 թվականի հիմնարար և ալֆա փորձությունն էր, իսկ Քրիստոսի տեսիլքը տաճարի փորձությունն է: Այն առաջ է բերում այն դասի բաժանումը, որ փախչում է Դանիելից և թաքնվում: Այդ դասը թաքնվում է ստերի և կեղծիքների տակ, և այդ պատճառով նրանք ընդունում են զորավոր մոլորություն:

Դանիելին այնուհետև դիպչում են երեք անգամ՝ առաջինը Գաբրիելը, ապա Քրիստոսը, և ապա երրորդ անգամ՝ Գաբրիելը: Սրբությունների Սրբոցում, երբ Դանիելին երեք անգամ են դիպչում, նա խորհրդանշում է զորացում, որովհետև դա սկսվում է նրանից, որ տեսիլքը տեսնելիս նա ուժ չունեի, սակայն երրորդ դիպչմամբ վերջապես զորացվում է: Նա զորացվում է՝ հասկանալու, թե ինչ պիտի պատահի Աստծու ժողովրդին վերջին օրերում: Այն մարգարեական պատգամը, թե ինչ է պատահում Աստծու ժողովրդին վերջին օրերում, այն պատգամն է, որ ներկայացված է տասը կույսերի առակում:

Դանիելը սկսում է՝ առանց զորության, որովհետև Քրիստոսի տեսիլքը, ինչպես հայելիում արտացոլված, նրան թողեց առանց զորության, բայց երեք հպումների ավարտին նա զորանում է, և «զորացիր, այո՛, զորացիր» հրամանի կրկնությունը

մատնանշում է երկրորդ հրեշտակին կամ երկրորդ փորձությունը: Երկրորդ փորձությունը տաճարի փորձությունն է, որտեղ Աստծո ժողովուրդը զորացվում է՝ հռչակելու Կեսգիշերային աղաղակի լուրը, երբ Էքսեթերի ճամբարական ժողովը ավարտվում է: Այդ փորձությունը տաճարի փորձությունն է, որտեղ զագաթաքարը, որ հիմնաքարն ու անկյունաքարն էր, դառնում է տաճարի հրաշալի զագաթաքարը՝ այդպիսով նշանավորելով դրա ավարտը: Դանիելը զորանում է քսաներկուերորդ օրը, երբ հավատքով մտնում է Ամենասուրբ վայրը: Երբ նա այդպես է անում, Գաբրիելն է դիպչում նրան, ապա Քրիստոսն է դիպչում նրան, և ապա Գաբրիելն է կրկին դիպչում նրան: Հետևաբար Դանիելը զորացվում է՝ հռչակելու լուրը Ամենասուրբ վայրում, որտեղ նա տեսնում է Քրիստոսին երկու հրեշտակների միջև, և Ամենասուրբ վայրում այն տեղը, որտեղ Քրիստոսը գտնվում է մեջտեղում, քավության աթոռն է՝ երկու ծածկող քերովբեներով, որոնք նայում են դեպի տապանակը, որ լուսավորվում է Իր գահին նստած Քրիստոսի Շեքինայի փառքի լույսից: Դանիել տասի տեսիլքը մարգարեականորեն կառուցված է այնպես, որ Դանիելը նայում է Քրիստոսի փառքին՝ որպես Շեքինա՝ քավության աթոռի գահի վրա, մինչդեռ երկու ծածկող քերովբեները սևեռվում են տապանակի մեջ:

Փողերի տօնից առաջ Եղիան պնդում է, որ անձրևի իր լուրը Տիրոջից եկած անձրևի միակ լուրն է, և նա առաջ է բերում մի մարգարեություն, որ իր ավարտին հասնում է մի ցուցադրությամբ, որն ապացուցում է, թե ով է կամ ով չէ պատգամաբերը, և ինչը է կամ ինչը չէ լուրը: Քարմեղոսից առաջ երեքուկես տարի Աքաաթ թագավորը փնտրում էր Եղիային, որովհետև կա վեճի մի ժամանակաշրջան, որ նախորդում է Քարմեղոսին: Քարմեղոս լեռը պարզապես այն փորձաքարն է, որտեղ բնավորությունը դրսևորվում է: Միլլերիտական պատմության մեջ նույն ժամանակաշրջանը պարունակում էր նույն վկայությունը, քանի որ նրանք, ովքեր ասում էին լուրը, հավատարիմներին դուրս էին փակում եկեղեցիներից, և դրանից հետո հավատարիմները բարձրացրին մի լուր, որը մարդկանց կոչ էր անում դուրս գալ ընկած նախկին ուխտի ժողովրդից, որի վրայով անցում էր կատարվում:

Պետրոսը Հոգեգալստական կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ հռչակում է Հովելի պատգամը, ինչը նշանակում է, որ Պետրոսը նույն պատգամն է հռչակում, երբ Կեսգիշերյան աղաղակի ժամանակաշրջանը սկսվում է Էքսեթերի ճամբարային ժողովի ավարտին, որը սկսվել էր այն ժամանակ, երբ Պետրոսի կանխասացությունը ուղղվել էր, ինչպես ուղղվել էին Մնոուի և Լիչի պատգամները: Վիճաբանությունը միշտ նախորդում է կանխասացության կատարմանը: Հետևաբար վիճաբանությունը սկսվում է կանխասացության կատարումից առաջ:

Աքաաթի, Հեզաբելի և նրա մարգարեների, ինչպես նաև Քրիստոսի օրերի բառախաղող հրեաների և Միլլերի շարժման պատմության ընկած բողոքականների համար անհանգստություն պատճառող պատգամը Պետրոսի կողմից նույնացվում է Հովել մարգարեի գրքի հետ: Մինչև երրորդ քննաքարը, որը նշանավորվում է ավանակի արձակմամբ, Պետրոսի պատգամը ենթարկվում է Լաողիկեական աղվենտիզմի հարձակմանը, և Պետրոսը, պատասխանելով այդ դիմադրությանը, մատնանշում է, որ

պատգամաբերները հարբած չեն, այլ պարզապես Հովելի երեք գլուխների կատարման դրսևորումն են: Հովելի երեք գլուխները սկսվում են Լաոդիկեական աղվենտիզմի նկատմամբ խիստ ու ջախջախիչ դատապարտությամբ: Երբ պատգամը հասնի նրանց ականջներին, ովքեր հարբած են թունդ խմիչքից, նրանք կարճագանքեն: Նրանք դիմակայեցին Քրիստոսին, երբ Նա լեռից իջնում էր դեպի Երուսաղեմ գնալու ճանապարհին, և նորից դիմակայեցին Նրան Երուսաղեմում:

Էշը արձակվում է, մուտքը սկսվում է. վիճաբանող հրեաները ցանկանում են, որ լուրը լռեցվի: Հիսուսը շարունակում է, ապա կանգ է առնում և արտասվում է Աղվենտիզմի փորձաշրջանային ժամանակի վերջին օրվա վրա: Ապա Երուսաղեմում տեղի է ունենում մեկ այլ բախում հրեաների հետ, որոնք ցանկանում են, որ ժողովուրդը դադարեցնի իրենց լուրը: Երբ այդ օրը արևը մայր մտավ, հրեական ազգի համար փորձաշրջանը հասավ ևս մեկ աստիճանի: Դիմադրության առաջընթացը շարունակվում է մինչև խաչի մահը, և այն լրջորեն սկսվեց Ղազարոսի հարությամբ, որը նշանավորեց երկրորդ հրեշտակի և հապաղման ժամանակի գալուստը:

«Բեթանիան այնքան մոտ էր Երուսաղեմին, որ Ղազարոսի հարության լուրը շուտով հասավ քաղաք: Հրաշքին ականատես եղած լրտեսների միջոցով հրեական իշխանավորները արագորեն տեղեկացան եղելության մասին: Անմիջապես գումարվեց Սանհեդրինի ժողով՝ որոշելու, թե ինչ պետք է անել: Քրիստոսն այժմ լիովին ցույց էր տվել Իր իշխանությունը մահվան և գերեզմանի վրա: Այդ հզոր հրաշքը մարդկանց Աստծուց մատուցված պսակող վկայությունն էր, որ Նա Իր Որդուն աշխարհ էր ուղարկել նրանց փրկության համար: Դա աստվածային գործության այնպիսի հայտնություն էր, որը բավարար էր համոզելու յուրաքանչյուր միտք, որ գտնվում էր բանականության և լուսավորված խղճի իշխանության ներքո: Շատերը, որոնք ականատես եղան Ղազարոսի հարությանը, հավատացին Հիսուսին: Բայց քահանաների ատելությունը Նրա հանդեպ ավելի սաստկացավ: Նրանք մերժել էին Նրա աստվածության բոլոր ավելի նվազ վկայությունները, և այս նոր հրաշքը միայն առավել կատաղեցրեց նրանց: Մեռյալը հարություն էր առել ցերեկվա լիակատար լույսի ներքո և բազմության ներկայությամբ: Ոչ մի խորամանկություն չէր կարող նման վկայությունը անուժ դարձնել: Հենց այդ պատճառով էլ քահանաների թշնամությունն ավելի մահաբեր դարձավ: Նրանք առավել քան երբևէ վճռել էին վերջ դնել Քրիստոսի գործին»:

«Սաղուկեցիները, թեև Քրիստոսի նկատմամբ բարեհաճ չէին, սակայն Նրա հանդեպ այնքան չարությամբ լեցուն չէին, որքան փարիսեցիները: Նրանց ատելությունն այնքան դառը չէր: Բայց այժմ նրանք լիովին տագնապի մեջ էին: Նրանք չէին հավատում մեռելների հարությանը: Առաջ բերելով այսպես կոչված գիտություն՝ նրանք դատել էին, թե մահացած մարմինը կյանքի բերելն անհնարիություն կլիներ: Բայց Քրիստոսի մի քանի խոսքերով նրանց տեսությունը տապալվեց: Նրանց ցույց տրվեց, որ անգետ են թե՛ Գրքերին, թե՛ Աստծու գործությանը: Նրանք չէին տեսնում որևէ հնարավորություն վերացնելու այն տպավորությունը, որ հրաշքը գործել էր ժողովրդի վրա: Ինչպե՞ս կարելի էր մարդկանց հեռացնել Նրանից, Ով հաղթահարել էր գերեզմանը՝ նրանից խլելու իր մեռելներին: Սուտ լուրեր տարածվեցին, բայց

հրաշքը չէր կարելի ուրանալ, և թե ինչպես հակազդել դրա ազդեցությանը, նրանք չգիտեին: Մինչ այդ սադուկեցիները չէին խրախուսել Քրիստոսին մահվան մատնելու ծրագիրը: Բայց Ղազարոսի հարությունից հետո նրանք վճռեցին, որ միայն Նրա մահով կարող էին լռեցնել իրենց դեմ ուղղված Նրա անվախ դատապարտումները»: Դարերի Փափագը, 537:

Ղազարոսի մահը նշանավորեց այն չորս օրերի սկիզբը, որոնց ընթացքում Հիսուսը հապաղեց: Նրա մահը ներկայացնում էր երկրորդ հրեշտակի գալուստը, որը նշանավորում է հապաղման ժամանակի սկիզբը: Նրա հարությունը նշանավորում է երկու վկաների հարությունը 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին՝ 9/11-ից քսաներկու տարի անց: Նրա հարությունը նշանավորում է Եզեկիելի մեռած ցամաքած ոսկորների հարությունը: Նրա հարությունը՝ նախապատկերվեց Ադամի արարմամբ, որը բաղկացած էր մարդկությունից՝ ներկայացված կավով, միավորված Աստվածությանը՝ ներկայացված կյանքի շնչով:

«Հրեաների քահանաներն ու իշխանավորները ատում էին Հիսուսին, սակայն բազմությունները խուռներամ հավաքվում էին՝ լսելու Նրա իմաստության խոսքերը և ականատես լինելու Նրա հզոր գործերին: Ժողովուրդը խորագույն հետաքրքրությամբ էր հուզված և տազնապալի սպասումով հետևում էր Հիսուսին՝ լսելու այս սքանչելի Վարդապետի խրատները: Իշխանավորներից շատերը հավատացին Նրան, բայց չէին համարձակվում խոստովանել իրենց հավատը, որպեսզի ժողովարանից դուրս չհանվեն: Քահանաներն ու ծերերը վճռեցին, որ պետք է մի բան անել՝ ժողովրդի ուշադրությունը Հիսուսից շեղելու համար: Նրանք վախենում էին, որ բոլոր մարդիկ կհավատան Նրան: Իրենց համար նրանք ոչ մի ապահովություն չէին տեսնում: Կամ պիտի կորցնեին իրենց դիրքը, կամ պիտի Հիսուսին մահվան մատնեին: Եվ այն բանից հետո, երբ Նրան մահվան մատնեին, դեռևս կմնային Նրա գործության կենդանի հուշարձաններ: Հիսուսը Ղազարոսին հարություն էր տվել մեռելներից, և նրանք վախենում էին, որ եթե սպանեն Հիսուսին, Ղազարոսը կվկայի Նրա հզոր գործության մասին: Ժողովուրդը հոծ բազմությամբ գնում էր տեսնելու նրան, ով հարություն էր առել մեռելներից, և իշխանավորները վճռեցին սպանել նաև Ղազարոսին և ճնշել այդ հուզմունքը: Ապա նրանք ժողովրդին դարձյալ կդարձնեին մարդկանց ավանդություններին ու վարդապետություններին, անանուխից ու սադափից տասանորդ տալուն, և նորից ազդեցություն կունենային նրանց վրա: Նրանք համաձայնեցին բռնել Հիսուսին, երբ Նա մենակ լինի. որովհետև եթե փորձեին բռնել Նրան ժողովրդի բազմության մեջ, երբ ժողովրդի մտքերը ամբողջովին Նրանով էին զբաղված, իրենք կքարարկվեին»: Վաղ Գրություններ, 165:

2020 թվականի հուլիսի 18-ին Հայտնության գրքի երկու վկաները սպանվեցին, և եկավ երկրորդ հրեշտակը և հապաղման ժամանակը: 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին սկսվեց հարության երկքայլ գործընթացը: Առաջին քայլը հիմքն էր, երկրորդ քայլը՝ տաճարի կանգնեցումը հիմքի վրա: Լառդիկեական Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին ատեց այս լուրը այն ծնվելու ժամանակից՝ 1989 թվականից սկսած, և մինչ այժմ էլ ատում է այն: Այժմ, երբ այն ատելի վկաները, որոնց մեռած էին համարում, կրկին կենդանի են, նրանք ավելի՛ ևս պիտի ատեն այդ լուրը:

Նրանք 2020 թվականի հուլիսի 18-ի կանխասության դեմ պիտի վիճեն այնպիսի թունոտ չարությամբ, ինչպիսին հրեաներն ունեին Ղազարոսի հարության հանդեպ: Տաճարի փորձության պատմության մեջ Պետրոսը պիտի պատասխանի նրանց մոլորական մեղադրանքներին՝ մատնացույց անելով Հովելի գիրքը՝ որպես նրանց բոլոր ստերի պատասխանը:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: